

Dániel könyve – Tizenkilencedik szám

Az „óra” szó prófétai jelentősége Dániel könyvében

Jeff Pippenger

2023-12-14

Az „óra” szó, amely az Ószövetségben csak Dániel könyvében fordul elő, minden esetben valamiféle ítélettel kapcsolatos. A harmadik fejezetben a vasárnapotörvényt jelképezi, a hangsúly pedig a Sadrak, Mésak és Abédnegó által megjelenített zászlón van.

A negyedik fejezetben ez az első angyal üzenete figyelmeztetésének 1798-ban bekövetkezett elérkezését jelképezi. Amikor a „óra” szó másodszor szerepel a negyedik fejezetben, az a vizsgálati ítélet megnyílását jelképezi 1844. október 22-én. A negyedik fejezetben az „óra” szó két előfordulása az első és a második angyal üzeneteinek történetét jelképezi 1798-tól 1844-ig. Ez a történelem a Jelenések tizedik fejezetének hét mennydörgése története. A hét mennydörgést a negyedik fejezetben az „óra” szó két használata jelképezi, és ezért a harmadik angyal történetét is jelképezi 1989-től a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig.

Az ötödik fejezetben az „óra” szó szintén a vasárnapotörvényt jelképezi, ott azonban a hangsúly a bibliai prófécia hatodik királyságának, az Egyesült Államoknak a végén van, amint azt a bibliai prófécia első királyságának, Babilonnak a vége előképezi. A harmadik fejezetben a hangsúly a tüzes kemencében levő zászlón volt, az ötödik fejezetben azonban a hangsúly Baltazár sorsán és a rá mért sajátos ítéleten van, noha végső soron Dániel is belép a történetbe, előképezve a zászlót.

A vasárnapi törvénytől Nebukadneccar felavatásának „órája” és Bélsazar halála jelenik meg. A negyedik fejezetben az ítélet megnyílásaként ábrázolt „óra” az 1844. október 22-én megnyíló vizsgálati ítéletet azonosítja, és egyúttal a végrehajtó ítélet megnyílását is azonosítja a vasárnapi törvénytől. Akár a mennyei szentélyben az ítélet könyveinek megnyitásáról van szó 1844. október 22-én, akár Isten ítéletének kezdetéről, amely azokra sújt le, akik elutasították az üdvösséget, a vasárnapi törvénytől a végrehajtó ítélet kezdetén mindkét közeledő ítéletre vonatkozó figyelmeztetést Dániel negyedik fejezete az „óra” szó első használatával ábrázolja, míg a kétféle ítélet bármelyikének tényleges kezdetét a negyedik fejezetben az „óra” szó második előfordulása jeleníti meg.

A Dániel által használt „óra” szó nyelvtani-szemantikai megjelölése az, hogy „poliszémia”. A poliszémia olyan szó, amelynek többféle meghatározása van, és ezek mind ugyanazon fogalomkör alá sorolhatók. Az öt alkalommal, amikor Dániel az „óra” szót használja, mindegyik az ítéletre utal, ám mindegyik vagy Isten megtorló ítéletének — amelyet végrehajtó ítéletének neveznek — eltérő vonatkozásait tárgyalja, vagy Isten vizsgálati ítéletét, amelyben eldönti, kik üdvözülnek, és kik nem. Akár az 1844. október 22-én megkezdődött vizsgálati ítéletről van szó, akár a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel kezdődő végrehajtó ítéletről, mindkét ítélet természete szerint fokozatos. Isten megtorló, vagyis végrehajtó ítélete a vasárnapi törvénnyel veszi kezdetét, és fokozatosan erősödik, míg végül eléri az emberi kegyelemidő lezárulását és az utolsó hét csapást.

Dániel könyvének ötödik fejezete az „óra” szót használja arra, hogy Isten végrehajtó ítéletét szemléltesse, amint azt Baltazár halála és az általa uralt nemzet vége jelképezi.

Abban az órában egy emberi kéz ujjai jelentek meg, és írtak a királyi palota falának vakolatára, a gyertyatartóval szemben; és a király látta a kéznek azt a részét, amely írt. Dániel 5:5.

A végrehajtó ítélet a vasárnaptörvénynél kezdődik, amelyet Nebukadneccar aranyszobrának felavatása is jelképez; ám az az „óra” inkább Isten népének szabadításáról szól abban a válságban, amely a vasárnaptörvény idején áll elő. Tírusz paráznájának, valamint az Egyesült Államoknak a végrehajtó ítélete a vasárnaptörvénynél kezdődik; ez az az „óra”, amely Dániel könyvében az ítélet jelképe.

És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő hamisságairól. Fizessetek meg néki úgy, amiképpen ő fizetett néktek, és kétszeresen adjátok vissza néki az ő cselekedetei szerint; amely pohárba töltött, kétszeresen töltsetek néki. Amennyire dicsőítette magát, és dobzódva élt, annyi gyötrelmet és siralmat adjatok néki; mert ezt mondja az ő szívében: Királynőként ülök, és nem vagyok özvegy, és semmiképpen sem látok gyászt. Ezért egy napon jönnek reá az ő csapásai: halál, gyász és éhség; és tűzzel égettetik meg teljesen; mert erős az Úr Isten, aki megítéli őt. És a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dobzódtak, siratják őt, és jajgatnak miatta, mikor látják az ő égésének füstjét, távol állván az ő gyötrelmétől való félelem miatt, ezt mondván: Jaj, jaj, a nagy Babilon, az erős város! mert egy órában jött el a te ítéleted. Jelenések 18:4–10.

Az Egyesült Államokban a vasárnaptörvény, amely a végrehajtó ítélet kezdete, s amely ugyancsak fokozatosan halad előre, abban az „órában” veszi kezdetét, amikor Isten gyermekei, akik még Babilonban vannak, az ismertető jel által kihívatnak. Ez az az „óra”, amikor az ítélet eljön „ama nagy városra, Babilonra”. Az ő ítélete, amelyet az „óra” szó jelképez, arra az időszakra terjed ki, amikor Isten más juhait kihívatnak Babilonból.

És ama napon Isai gyökere áll majd zászlóul a népeknek; őhöz áramodnak a pogányok, és nyugvóhelye dicsőséges lesz. És lesz ama napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népének maradékát, amely megmaradt Asszíriából, Egyiptomból, Pathrosból, Kútból, Elámból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről. És zászlót emel a nemzeteknek, egybegyűjti Izrael számkivetettjeit, és összeszedi Júda szétszórtjait a föld négy szegletéről. Ésaías 11:10–12.

Az Úr 1844-ben, az első angyal mozgalmában hívta ki a népet Babilonból, és annak a történelemnek a második angyalát meg kell ismételni az utolsó napokban, amikor „az Úr ismét, másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát”. Népe maradéka, akiket Ő „ismét” hív, nem a zászló, mert a zászló „Isai gyökere”, aki mint „zászló” áll elő, akit „a pogányok keresnek”. Másodszor Isten a nemzeteket fogja kihívni Babilonból.

Ezt úgy fogja megtenni, hogy először összegyűjti „Izrael számkivetettjeit”, akik „Júda szétszórtjai”, és akik „a föld négy szegletéből” jönnek, amikor összegyűjtetnek a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett három és fél nap végén, miután holtan feküdtek az utcán, amely

Ezékiel halott és kiszáradt csontok völgyén húzódik keresztül.

Az az „óra”, amikor megkezdődik a végrehajtó ítélet „Babilon”, ama „nagy város” fölött, ugyanaz az „óra”, mint a Jelenések tizenegyedik fejezetében említett „nagy földrengés” órája. Isten végrehajtó ítélete abban az „órában” kezdődik, mert a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében hétezer ember öletik meg a földrengés „órájában”. Ezt a hétezret Nabukodonozor „legerősebb vitézei” jelképezték, akik meghaltak, miközben Sidrákot, Misákot és Abednegót a kemencébe vetették, amelyet a szokásosnál „hétszer” jobban felfűtöttek. A francia forradalomban a „hétezer” Franciaország királyságát, vagyis annak hatalmas embereit jelképezte. Nemcsak Belsazár öletett meg az ötödik fejezetben, hanem a serege is elpusztult. A vasárnapi törvény „órája” megkezdí azt az üldözést, amelyet Isten népének a kemencébe vetése jelképez, de egyúttal Isten végrehajtó ítéletének kezdetét is jelzi a nagy város, Babilon fölött.

Ez egyúttal a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett nagy földrengés „órája” is, amikor a mélységből feljövő fenevad által az utcán megöletett, korábban halott csontok jelképként felemeltetnek a mennybe. Ugyanott ez ugyanaz az „óra” is, amikor megszólal a harmadik jaj, amely egyúttal a hetedik trombita is. A hetedik trombita a harmadik jaj, és e végső jajtrombita célja nemcsak az, hogy ítéletet hozzon azokra, akik a vasárnapimádást kikényszerítik, hanem az is, hogy haragra indítsa a nemzeteket. A harmadik jaj, a hetedik trombita és a nemzetek haragra indítása mind olyan jelképek, amelyek az iszlám prófétai szerepére utalnak, és mind a nagy földrengés „órájába” vannak helyezve.

És nagy szózatot hallottak a mennyből, amely ezt mondta nekik: Jöjjetek fel ide. És felmentek a mennybe felhőben; és ellenségeik látták őket. És ugyanabban az órában nagy földindulás lett, és a város tizedrésze összeomlott, és a földindulásban elesett hétezer ember; a többiek pedig megrettentek, és dicsőséget adtak a menny Istenének. A második jaj elmúlt; íme, a harmadik jaj hamar eljön. És megszólalt a hetedik angyal; és nagy szózatok lettek a mennyben, amelyek ezt mondták: E világ országai a mi Urunké és az ő Krisztusáé lettek; és ő uralkodik örökkön örökké. És a huszonnégy vén, akik Isten előtt ültek székeiken, arcra borultak, és imádták Istent, ezt mondván: Hálát adunk néked, Uram, mindenható Isten, aki vagy, és aki voltál, és aki eljövendő vagy; mert magadhoz vetted nagy hatalmat, és uralkodtál. És a nemzetek megharagudtak, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és hogy megadd jutalmadat a te szolgálóidnak, a prófétáknak, és a szenteknek, és azoknak, akik félik a te nevedet, kicsinyeknek és nagyoknak; és hogy elpusztítsd azokat, akik pusztítják a földet.

Jelenések 11:12–18.

Ezékiel halott csontjai „felmennek a mennybe felhőben; és ellenségeik” szemlélik „őket” abban az „órában”, amikor Nabukodonozor zenéje megszólal, és Tírusz paráznája énekelni kezd, és a hitehagyott Izráel táncolni kezd. A hitehagyott Izráel a hamis prófétát képviseli, Nabukodonozor király a sárkány, Tírusz paráznája pedig a fenevad. A táncot Illés történetében Baál prófétái és a berkek prófétái szemléltetik. Ugyanezt szemléltette Salómé, Heródiás leányának tánca is. Baál a hamis férfi istenség, Astarté pedig a berkek prófétáihoz kötődik, amely női istenség. Együtt az egyház (az asszony) és az állam (a férfi) egyesülését jelképezik. Együtt az Egyesült Államok hamis prófétáját jelképezik. Salómé azonosítja, hogy a hamis próféta Róma leánya, amelynek képmása az

egyház és az állam egyesülése az Egyesült Államokban.

Ezért abban az időben bizonyos káldeus férfiak odajárultak, és bevádolták a zsidókat. Szóltak, és ezt mondták Nebukadneccar királynak: Király, örökké élj! Te, ó király, rendeletet adtál ki, hogy minden ember, aki meghallja a kürt, síp, citera, lant, hárfa, duda és mindenféle hangszer hangját, boruljon le, és imádja az aranyállóképet; és aki nem borul le és nem imádja azt, vettessék az égő, tüzes kemence közepébe. Vannak bizonyos zsidó férfiak, akiket Babilon tartománya ügyei fölé rendeltél: Sidrák, Misák és Abédnegó; ezek a férfiak, ó király, semmibe vetted téged: a te isteneidet nem tisztelik, és nem imádják az aranyállóképet, amelyet felállítottál. Dániel 3:8–12.

Abban az „órában” Sidrák, Mésák és Abédnegó ellenségei látták, hogy elutasították a fenevad bélyegét, és ezután a királyhoz folyamodtak, hogy hajtsa végre az előírt ítéletet. Abban az „órában” a vasárnapi törvény — amely a földi fenevadat szembesítő megrázkódtatás (a földrengés) — nyomán nyilvánul meg Nabukodonozor haragja és indulata.

Ekkor Nabukodonozor haragjában és indulatában megparancsolta, hogy vezessék elő Sidrákot, Misákot és Abédnegót. Azután ezeket a férfiakat a király elé vezették. Dániel 3:13.

Az az üldözés, amelyet Isten két tanúja (Sidrák, Misák és Abédnegó) ellen folytatnak, akkor valósul meg, amikor megtagadják a leborulást, vagy amint azt a Jelenések tizenegy azonosítja — lábukra állnak.

És három és fél nap múlva az Istentől való élet lelke beléjük ment, és lábukra álltak; és nagy félelem szállta meg azokat, akik látták őket. És hallottak egy nagy szózatot a mennyből, amely ezt mondta nekik: Jöjjetek fel ide. És felmentek a mennybe felhőben; és ellenségeik látták őket. Jelenések 11:11, 12.

Nem hajlandók meghajolni, hanem lábukra állnak Ezékiel hatalmas seregeként. Akkor állnak meg, amikor befogadják, majd hirdetik a pecsételés üzenetét, amely tiltakozik az egyház és az állam egyesülésének kialakulása ellen az Egyesült Államokban, figyelmeztet a hamarosan eljövendő vasárnapi törvényre, és azonosítja, hogy Isten megtorló ítélete a harmadik Jaj iszlámja által készül beteljesedni. Az Éjféli Kiáltás üzenetét az a „titok” jelképezi, amely Dánielnek a második fejezetben lett kinyilatkoztatva, és amikor Isten utolsó kori népe megszilárdul abban az „igazságban”, nem lehet és nem is fog megrendülni a küszöbönálló földrengés által.

„A Battle Creekben folyó munka ugyanilyen rend szerint történik. A szanatórium vezetői hitetlenekkel elegyedtek, s kisebb-nagyobb mértékben bevonták őket tanácskozásaikba, de ez olyan, mintha csukott szemmel fognának munkához. Hiányzik belőlük az a megkülönböztető képesség, hogy meglássák, mi fog bármely pillanatban ránk törni. A kétségbeesés, a háború és a vérontás szelleme uralkodik, és ez a szellem növekedni fog egészen az idők legvégéig. Mihelyt Isten népe elpecsételtek a homlokán — ez nem valamiféle látható pecsét vagy jel, hanem az igazságban való megszilárdulás mind értelmileg, mind lelkileg, úgyhogy többé nem mozdíthatók el — mihelyt Isten népe elpecsételtek és felkészült a megráztatásra, az be fog következni. Sőt, valójában már el is kezdődött. Isten ítéletei már most a földön vannak, hogy figyelmeztessenek bennünket, hogy tudjuk, mi következik.” Manuscript Releases, 10. kötet,

A megpecsételés olyan jegyet jelent, amely eleinte az emberek számára nem látható, de azután mindenki számára láthatóvá válik. Amikor Isten népe elfogadja az Éjféli Kiáltás üzenetét, amelyet a „titok” jelképez, amely Dániel második fejezetében táratott fel előtte, akkor elfogadták a fenevad képének „titkát” is, amely a fenevad bélyegéhez vezet, amely Isten ítéletét vonja maga után, s ez az iszlám által megy végbe. Mindez olyan időben történik, amikor a „kétségbeesésnek, a háborúnak és a vérontásnak szelleme” erősödik. Ez az idő most van. Akkor történik, amikor az adventizmus vezetői a laodiceai vakság miatt nem látnak. A megpecsételés folyamata során, amely az Éjféli Kiáltáskor teljeseedik be, a pecsét a bölcs szüzek homlokára nyomatik, de láthatatlan marad. Sidrák, Misák és Abédnegó azokat jelképezik, akik megszilárdultak az igazságban, amint ezt Nabukodonozorral folytatott párbeszédük szemlélteti.

Nebukadneccar megszólalt, és ezt mondta nekik: Igaz-e, Sidrák, Misák és Abednégó, hogy nem szolgáltátok az én isteneimet, és nem imádjátok az arany állóképet, amelyet felállítottam? Most azért, ha készen álltok arra, hogy amikor meghalljátok a kürt, a síp, a citera, a lant, a hárfa, a duda és mindenféle hangszer szavát, leboruljatok és imádjátok azt az állóképet, amelyet készíttettem, jól van; de ha nem imádjátok, ugyanabban az órában a tüzes, izzó kemence közepébe vettetek; és ki az az Isten, aki megszabadíthat titeket az én kezemből? Sidrák, Misák és Abednégó feleltek, és ezt mondták a királynak: Ó, Nebukadneccar, nem szükséges nekünk felelnünk neked ebben a dologban. Ha úgy lesz, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud szabadítani minket a tüzes, izzó kemencéből, és kiszabadít minket a te kezedből is, ó király. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, ó király, hogy a te isteneidet nem szolgáljuk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk. Dániel 3:14–18.

Ezután a három méltó meg fogja nyilvánítani Isten pecsétjét, amely látható. Csak azok vesznek részt Isten pecsétjének megnyilvánításában abban az időben, amikor annak láthatóvá kell lennie, akikben először megvan a belső pecsét, amely nem látható.

Ekkor Nabukodonozor megtelt haraggal, és arcvonásai elváltoztak Sidrák, Misák és Abédnegó ellen; azért szólt, és megparancsolta, hogy a kemencét hétszerte jobban fűtsék fel, mint ahogyan szokták felfűteni. És megparancsolta serege legerősebb férfiainak, hogy kötözzék meg Sidrákot, Misákot és Abédnegót, és vessék őket az égő, tüzes kemencébe. Akkor ezek a férfiak palástjaikban, alsóruháikban, süvegeikben és egyéb ruháikban megkötöztetve a tüzesen égő kemence közepébe vettetek. Mivel tehát a király parancsa sürgető volt, és a kemence rendkívül forró, a tűz lángja megölte azokat a férfiakat, akik felvitték Sidrákot, Misákot és Abédnegót. Ez a három férfi pedig, Sidrák, Misák és Abédnegó, megkötözve zuhant a tüzesen égő kemence közepébe. Akkor Nabukodonozor király megdöbbent, és sietve felkelt, megszólalt, és ezt mondta tanácsosainak: Nem három megkötözött férfit vetettünk-e a tűz közepébe? Azok feleltek, és ezt mondták a királynak: Bizony, ó király. Ő pedig felelve ezt mondta: Íme, négy férfit látok szabadon, a tűz közepén járkálni, és semmi bajuk sincs; és a negyediknek az alakja Isten Fiához hasonló. Dániel 3:19–25.

A két tanú, akiket Sidrák, Misák és Abédnegó jelképez, ezután zászlóként emeltetik fel, és akkor megláttatik a pecsét.

„A Szentlélek munkája az, hogy meggyőzze a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A világot csak úgy lehet figyelmeztetni, ha látja, hogy azok, akik hisznek az igazságban, az igazság által megszentelődtek, magasztos és szent elvek szerint cselekszenek, és emelkedett, fennkölt értelemben megmutatják az Isten parancsolatait megtartók és azokat lábbal tiprók közötti választóvonalat. A Lélek megszentelő munkája jelzi a különbséget azok között, akik Isten pecsétjét viselik, és azok között, akik hamis nyugalomnapot tartanak meg. Amikor eljön a próba ideje, világosan megmutatkozik majd, mi a fenevad bélyege. Ez a vasárnap megtartása. Akik az igazság meghallása után továbbra is szentnek tekintik ezt a napot, magukon viselik a bűn emberének jegyét, aki azt gondolta, hogy megváltoztathatja az időket és a törvényt. Bible Training School, 1903. december 1.”

A vasárnapotörvény idején az Egyesült Államok az Egyesült Nemzetekhez fog fordulni, hogy véghezvigye prófétai munkáját. Csalással félre kell vezetnie a világot azokkal a csodákkal, amelyeket cselekszik, amint azt Salóme tánca jelképezi. Miközben véghezviszi megtévesztésének táncát, Tírusz paráznája énekelni fogja dalait, és Nabukodonozor zenekara fogja játszani a zenét. Az Egyesült Államok vállalja a vezető szerepet abban, hogy rákényszerítse a világot a dal elfogadására és a kép előtti leborulásra.

És láték egy másik fenevadat feljöni a földből; és annak két szarva vala, a Barányéhoz hasonló, és úgy szóla, mint a sárkány. És az első fenevadnak minden hatalmát cselekszi annak színe előtt; és azt míveli, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre az emberek szeme láttára, és elhiteti a föld lakosait azokkal a csodákkal, amelyeket adatott néki cselekednie a fenevad színe előtt; mondván a föld lakosainak, hogy csináljanak képet a fenevadnak, amely fegyver sébével megsebesített, de életben maradt. És adaték néki, hogy lelket adjon a fenevad képének, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt is mívelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek. És azt is teszi, hogy mindenekkel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálakkal bélyeget vetessen az ő jobb kezükre vagy homlokukra; és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akinek bélyege van, vagy a fenevad neve, vagy nevének száma. Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat. Jelenések 13:11–18.

Egyiptom az utolsó napokban a világot jelképezi (amelyet akkor az Egyesült Nemzetek irányítanak), de „Jaj” (az iszlám jelképe) mondatott ki azok ellen (az Egyesült Államok ellen), akik segítségért Egyiptomhoz fordulnak. Amikor a három méltó férfit a tüzes kemencébe vetik, és a világ számára zászlóvá lesznek, a kemence valójában nem Nabukodonozor kemencéje.

Jaj azoknak, akik Egyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak, és szekerekben bíznak, mivel sokan vannak, és lovasokban, mivel igen erősek; de Izráel Szentjére nem tekintenek, és az Urat nem keresik! Pedig ő is bölcs, és veszedelmet hoz, és szavait vissza nem vonja; hanem fölkel a gonosztevők háza ellen és a hamisság cselekvőinek segítése ellen. Az egyiptomiak pedig emberek, és nem Isten; lovaik pedig test, és nem lélek. Ha az Úr kinyújtja kezét, elesik a segítő is, és elesik a megsegített is, és együtt vesznek el mindnyájan. Mert így szólt hozzám az Úr: Amint az oroszlán és az ifjú oroszlán ordít zsákmánya fölött, és ha

pásztorok sokaságát hívják is ellene, nem retten meg szavuktól, és nem alázza meg magát lármájuktól: úgy száll alá a Seregek Ura, hogy harcoljon a Sion hegyéért és halmáért. Mint repdeső madarak, úgy oltalmazza a Seregek Ura Jeruzsálemet; oltalmazva megszabadítja, kímélve megőrzi. Térjete meg ahhoz, akitől Izráel fiai oly mélyen elpártoltak. Mert azon a napon kiki elveti ezüsbálványait és aranybálványait, amelyeket kezetek készített nektek bűnül. Akkor elesik Asszíria kard által, de nem hős férfi kardja által; és kard emészti meg, de nem közrendű ember kardja; és elfut a kard elől, ifjai pedig robotra jutnak. Erősségéhez menekül félelmében, fejedelmei pedig megrettennek a zászlótól — így szól az Úr, akinek tüze a Sionon van, és kemencéje Jeruzsálemben. Ézsaiás 31:1–9.

Jeruzsálem az a kemence, amelyre a világ tekinteni fog, és négy férfit látnak majd benne járni.

Ekkor Nabukodonozor odament az égő, tüzes kemence szájához, megszólalt, és ezt mondta: Sidrák, Mésák és Abédnegó, a felséges Isten szolgái, jöjjetek ki, és jöjjetek ide! Ekkor Sidrák, Mésák és Abédnegó kijöttek a tűz közepéből. És a fejedelmek, helytartók, kormányzók és a király tanácsosai egybegyűlve látták ezeket a férfiakat, akiknek testén semmi hatalma nem volt a tűznek; fejüknek egyetlen haja sem perzselődött meg, felsőruhájuk sem változott meg, és a tűz szaga sem ment át rajtuk. Ekkor Nabukodonozor megszólalt, és ezt mondta: Áldott legyen Sidrák, Mésák és Abédnegó Istene, aki elküldte az ő angyalát, és megszabadította az ő szolgáit, akik őbenne bíztak, és megváltoztatták a király szavát, és testüket adták oda, hogy ne szolgáljanak és ne imádjának egyetlen istent sem, az ő Istenükön kívül. Dániel 3:26–28.

Nebukadneccar ezután egy másik rendeletet hozott. Ez a rendelet az utolsó napok végső rendeletét jelképezi. Halálrendeletet bocsát ki, amely a menny Istene felmagasztalására tett erőtlen kísérletében valójában a világ végén kiadott halálrendelet prófétai jelképe. Nebukadneccar, aki a világ végén uralkodó királyt képviseli, a sárkány tíz királyának jelképe, akik paráználkodnak Róma paráznájával. A prófétai forgatókönyv következő rendelete a halálrendelet, és noha Nebukadneccar a maga korára nézve ad ki rendelkezést, valójában az utolsó napok hármasszövetségének végső rendeletét képviseli. Ez a rendelet az a halálrendelet, amely a kegyelemidő lezárulta után lép érvénybe, de Isten népe ellen soha nem hajtják végre.

Ezért rendeletet bocsátok ki, hogy minden nép, nemzet és nyelv, amely bármi helytelent szól Sadrach, Mésach és Abednégó Istene ellen, darabokra vágassék, és háza szemétdombbá tétessék; mert nincs más Isten, aki ilyen módon meg tudna szabadítani. Ezután a király magas tisztségbe emelte Sadrachot, Mésachot és Abednégót Babilon tartományában. Dániel 3:29, 30.

Most már elegendő részt vettünk jegyzékbe Dániel első három fejezetéből ahhoz, hogy megkezdjük a negyedik és ötödik fejezet vizsgálatát, amelyeket az „isméltés és kibővítés” prófétai alapelve irányít. Dániel negyedik fejezete azonosítja 1798-at és a földi fenevad kezdetét, Dániel ötödik fejezete pedig a vasárnaptörvényt, valamint a földi fenevad végét, amikor sárkányként szól. E két fejezetet az első három fejezettel együtt „sort sorra” kell összekapcsolni annak érdekében, hogy a három angyal üzenetének szerkezetére építsünk. E tény miatt először gondosan meg fogjuk határozni a „sort sorra” elvét.

A következő cikkben folytatjuk.

„Belszár sok alkalmat kapott arra, hogy megismerje és cselekedje Isten akaratát. Láta, amint nagyapját, Nabukodonozort számúzik az emberek társaságából. Láta, hogy attól, Aki azt adta, elvételik az értelem, amellyel a kevély uralkodó dicsekedett. Láta, hogy a királyt elűzik országából, és a mezei vadak társává teszik. Ám Belszár szórakozás iránti szeretete és önmaga felmagasztalása eltörölte azokat a tanulságokat, amelyeket soha nem lett volna szabad elfelejtenie; és olyan bűnöket követett el, amelyek hasonlóak voltak azokhoz, amelyek feltűnő ítéleteket hoztak Nabukodonozorra. Eltékozolta a kegyelmesen neki adott alkalmakat, elmulasztva felhasználni a rendelkezésére álló lehetőségeket arra, hogy megismerkedjék az igazsággal. „Mit kell cselekednem, hogy üdvözljek?” — ezt a kérdést a nagy, de balga király közömbösen mellőzte.” Bible Echo, 1898. április 25.